

HAAR NAAM IS DOROTHEE

Uit 'Haar naam is Dorothee, ons verhaal over een onzeker en angstig, maar vooral hoop- en liefdevol avontuur'.

"Stel je eens voor dat je 20 weken zwanger bent. Al die tijd ontvang je blije gelukwensen van mensen uit je omgeving, de liefde voor je ongeboren kindje groeit elke dag, je droomt al over het moment dat je je kindje echt in je gezin zal verwelkomen... Maar dan krijg je plotseling slecht nieuws te horen tijdens één van de echo's of onderzoeken. De artsen raden je aan de zwangerschap af te breken. Je hebt het gevoel alsof je in een zware storm bent terechtgekomen.

Het overkwam Jonathan en Sofie tijdens de zwangerschap van hun derde kindje. Toch besloten ze om vanuit hun christelijke geloofsovertuiging hun kindje alle kansen te geven. En de zwangerschap niet af te breken, maar af te ronden. "(achterflap boekje)

Dorothee heeft eventjes geleefd maar is dan zachtjes ingeslapen. Onderstaand gedeelte wordt beschreven op het einde van het boek (noot van de redactie).

"De vrolijkheid die we deze week voelden, kwam niet alleen door

de dankbaarheid, maar zeker ook door het weer. En wat hoopte ik op zonnig, warm weer op de dag van de begrafenis!

Een troosteloos uitziende grijze dag vol regen, zou echt niet passen bij de weg die we de voorbije maanden afgelegd hebben. Ik was dan ook best opgewekt op de dag van de begrafenis. Want het weer was prachtig! Ondanks dat het een zware dag zou worden, was het tegelijk ook een hele mooie dag.

's Morgens ondernam ik nog eens een poging om Thobin (nvdr: hun zoontje) het begrip 'dood' uit te leggen. Ik had een plastic handschoen uit de kast genomen en deze over mijn hand geschoven. 'Kijk vriendje', zei ik. 'Deze handschoen kan bewegen omdat mijn hand erin zit. Zonder mijn hand is deze handschoen niks waard. En deze handschoen kan niks doen. Zo is het ook bij ons lichaam. Wanneer we doodgaan, dan gaat er een deeltje van wie we zijn naar Jezus. En de handschoen of ons lichaam blijft achter.

Straks gaan we naar de kerk. Daar is een kistje waar het lichaam van Dorothee in ligt. Maar Dorothee zelf, wat ze dacht en voelt, is weg. Na de kerkdienst gaan we naar het

kerkhof. Dan gaan we Dorothee haar lichaam en het kistje begraven in de grond.' Ikzelf had geen 'aha!-gevoel' verwacht bij Thobin. Maar ik had ook niet verwacht dat hij nu in de koesterkoffer en herinneringskist op zoek zou gaan naar het lichaam van Dorothee. Wat hij dus wel deed...

De rest van de dag hebben onze twee kinderen voor alleen maar meer vrolijkheid gezorgd. Vrolijkheid en gênante, maar wel eerlijke opmerkingen en situaties. Tijdens de dienst waren ze super flink en bleven ze goed bij ons op schoot zitten. Maar wanneer de familie sereen de kerk binnenkwam, gingen ze heel enthousiast naar de familieleden roepen en zwaaien.

Ook zorgden ze tijdens de viering voor de nodige afleiding. 'Mama, is dat een raket?' vroeg Thobin. 'Nee, vriendje, dat zijn de muziekboxen', antwoordde ik. 'Mama, ik wil ook een mondmaskertje (nvdr: was in coronatijd). Mama, ligt Dorothee in dat kistje? Wanneer mag die eruit? Gaan we nog in het kistje kijken?' Ik moet eerlijk toegeven dat ik best wat van de dienst gemist heb door Thobin zijn getater. Maar tegelijk was de afleiding ook zeer welkom. Wat ik wel duidelijk gehoord

heb, waren enkele opvallende zinnen van de overdenking van Walter. Het ging over de Bijbeltekst die we eind november gekozen hadden voor op de geboortebanner.

Na het nieuws van december en het delen van de naam in januari, is dit spandoek op de kast beland. En het is er niet meer vanaf gehaald tot op de dag van de geboorte. Ik was compleet vergeten welke tekst we hadden gekozen. Walter had tijdens een zoomgesprek al gezegd dat hij het in de overdenking over deze tekst, namelijk Romeinen 8:38-39, wilde hebben.

Maar eigenlijk had deze Bijbeltekst voor mij sinds januari aan waarde ingeboet. Hij stond op de banner. Maar ik wist niet meer welke tekst het was en waarom we hem gekozen hadden. Maar toen Walter hem op de begrafenisdienst voorlas, toen besepte ik hoe dicht deze tekst bij ons gezin kwam.

Toen drong het pas tot mij door wat we eigenlijk op de geboortebanner hadden gezet. Walter noemde het een statement. En hij zei dat we met deze tekst onwetend aan onze eigen prediking begonnen waren. En dat deze tekst niet zomaar toevallig op de banner

terechtgekomen was. Maar dat hij door God gegeven was. Ik begon na te denken en wist weer waarom ik hem gekozen had.

Ik was deze tekst in november tegengekomen als onderschrift bij de woorden **'You are loved'**. Ikzelf had er dan 'Welkom aan boord' naast geplaatst. Maar de eigenlijke tekst, de basis, was ik dus volledig uit het oog en uit het hart verloren.

En nu werd deze tekst zo onder mijn neus geschoven. En realiseerde ik mij dat alles wat de afgelopen maanden gebeurd was, zo intens geleid en begeleid

was door God. En dat niks van alle pijn ons had kunnen scheiden van Zijn liefde. Door de terugblik van Walter en de woorden uit Romeinen 8, voelde ik heel duidelijk waar God ingreep. En waar Hij zichtbaar aanwezig was in ons verhaal. Wat een eye-opener voor mij... " (pg 135-138)

Sofie Solberg

LEES ONLINE